

Nagy tisztelettel és szeretettel üdvözlöm a KAPU folyóirat 25. éves jubileuma alkalmával elsősorban Brády Zoltán alapító főszerkesztőt, továbbá mindazokat akik övele együtt dolgoztak a hosszú negyedszázad alatt, és azt a még népesebb írói gárdát, amelynek tagjai tudásukat, érzésüket, szorgalmukat adták ehhez a rendkívüli vállalkozáshoz, de nem feledkezhetem meg a széles olvasótáborról, a lap szellemiségébe kapcsoló jó magyarokról sem, akikkel együtt vagyunk immár harmadfél évtizede ebben a szellemi republikában. Tisztelettel azért, mert annyi sok munkával pénz is lehetne keresni, amennyit el kell végezni csak azért, hogy megjelenjen a folyóirat következő száma. Szeretettel azért, mert a szellemiség valamilyen hullámvonalán nemes egyakarattal testvérek vagyunk.

Amikor a KAPU létrejött, abba az időben mozdult meg a történelem kereke. Minden média elmondta a történelekről azt, aminek elmondását eltartója előírta. Jó érzéssel tudni lehetett, melyik milyen érdeket szolgál. A KAPU egyike volt azoknak ahol ilyen nem mutatkozott. Afféle szabad fórum lett, de valamilyen lelki azonosság érződött az egyébként sokféle nézetet tükröző írásokban. Az önzetlen honszeretet minden felett. Ellenkező érzésűek talán nem is igyekeztek megszólalni ezen a fórumon. Ez hasonló ahhoz, hogy tisztátalanok nem tolakodnak bejutni egy elegáns étterembe.

Noha ugyanakkor a szerkesztőség, amit a Karácsony Sándor utcában meglátogattam, sok egyéb mellett ment volt az eleganciától. Belépve, az emigrációs szerkesztőségek jutottak eszembe. Szebedinszky Jenő és az ő Pittsburgi Magyarsága többek között, aki ólomba öntötte, írta, szerkesztette, postázta a hetilapot, profi újságíró volt a két háború közötti tisztességes fajtából. Brády Zoli is ilyen médiaszent, akinek csak egy dolog fontos. Fintoroghatnak az ellátott lapok bértollnokai, hogy például „jobboldali szélsőséges”, mert ilyen és ilyen írás is megjelenik benne, ami viszont azt is jelzi, hogy nincs mögötte üzleti meg politikai érdekcsoport. „... és éhezünk, átlöve az oldalunk, vérünk minden nyomon, de szabadok vagyunk” Ha úgy tetszik: a (z igaz) nép (igaz) szava.

Az 54 éves emigrációs hetilap, az ausztráliai Magyar Élet köszönti a jubiláló KAPU-t, szívből kívánjuk, legyen még több ilyen évfordulója.

CSAPO ENDRE.

Előzmény: Magyar Nemzet, 2004.05.04. Lovas István: Napi sajtószemle

Makray Imre

„Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott” már jó ideje

miért nem épülhetett meg fel a „Trianon – a magyar Golgota” emlékhely?

A miképpen a zsidók a Siratófalat a szent Jeruzsálem lerombolt templomának a falmaradványainál alakították ki, azonképpen mi a „jó Budavár” egyik magas falánál (amely még ma is tele van gránát ütötte világháborús sebekkel) tehetnénk meg ugyanezt. (Vagy ha ezt a „szentségtörést” itt nem engedélyeznék, akkor az egri vár meredek falának az oldalánál is „nyélbe üthetnénk” a tervünket).

Amiképpen a világ minden tájára szétszórt zsidóság összekovácsolását, lelki feltöltődését szolgáló szakrális hely lett a „Siratófal”, azonképpen – a szétszakított magyarság számára is – kialakítható lenne egy ilyen csodatevő erőforrás sugárzó szent hely, amelynek a hely szelleméből áradó levegője számos megaláztatott, megszorított hazánkfia számára lelki gyógyulást is eredményezhetne.

(Már csak annál az egyszerű oknál fogva is, amit úgy általában a meg-

könnyebbítő könnyezés-sírás jelent az ember számára. A közösségben pedig még nagyobb hatáskokkal érvényesül a kimondhatatlan szubjektív bánatnak ez a könnyezés által tárgyiasuló objektivációja. Ennek a pszichoszomatikus jelenségnek a misztikumát érzékelteti magas művészi fokon pl. Kodály Székely keserves című siratója).

A hitnek, az önbizalomnak, a nemzeti öntudatnak hiányát azzal törekszik elmélyíteni a balliberális média az emberekben, hogy tovább szajkózza Kovács László hírhedt receptjét: „Merjünk KICSIK lenni!”

Akik viszont ennek a lelki törpéséget eredményező gyógyszernek a „beszedése” helyett köpnének rá – és ezen újmódi „tőkés szocialista” BAL-libnek hátat fordítva – elindulnának JOBBRA, és felkeresnék ezt a fentebb említett szent helyet, azok a lelki meditáció vagy imádko-

zás után bizonyára hitben, bizodalomban megerősödve távoznának onnan.

Valami olyasmi katarzist érezhetnének, mint amit Ady így fejez ki:

„NAGY VAGYOK az IGAZOMBAN

[...]

Mindig jobban, mindig jobban:

Ez az én jó HISZEKEGYEM.”

Kr. u. 70-ben a jeruzsálemi templomot lerombolták a rómaiak, Kr. u. 135-ben pedig – a nagy Bar Kochba-lázadás leverése után – szétszórtak a zsidók a világ minden tájára.

A ószövetségi zsidóság erkölcsi zsinórmértéke a – Tórá és a Proféták szövegeit tartalmazó – Szentírás volt. A Kr. utáni időkben pedig mindezt kiegészítette sőt felül is írta a Talmud. (Amely „szent könyv” ellentétben a Bibliával, megszünt közkincként funkcionálni, mert

25

Restár Sándor

demokráciai hullám

(- "új-magyar" - dialektika)

ha meghalok
szívemről utcát neveznek el
költészetemről - sivatagot
szomorúságomról - zátonyt
leheltemről - vodkát
kudarcaimról pártot
szomjúságomról vörösbort
vastagbelemről - mozgalmi dalokat
kókadtt hímveszőmről - altatót
hiányomról könyvtárt:

- ahol majd engem kölcsönöznek

és meglesz nekik
a szívem
a költészetem
a szomorúságom
a leheltemem
a kudarcaim
a szomjúságom
a vastagbelem
kókadtt hímveszőm
- és nagyon fognak örülni
hogy végre

- meghaltam nekik

s mikor hiányom

VISSZARENDEZŐDIK

átixelik utcámon a táblát

felrobbantják sivatagomat

kihányják vodkámat

széttűzzák pártomat

átírják mozgalmi dalaimat

betiltják vörösboromat

szétmorzsolják altatóimat

könyvtáramról - zúzdát neveznek el:

ily módon is:

bizonyítandó:

Erkölcsei Nagyságukat:

- lehetőséget kapok:

- nyilvános feltámadásomra!

amolyan ezoterikus [„itt is van...ott is van: sehol sincs szövevényes”] szöveg lett: olyan, amely már csak a legbennfentesebbek számára jelentett „nyitott könyv lenni”).

Az isteni ihletettség szempontjából oly nagy lett a különbség, a távolság a középkori Talmud és az ókori Biblia között, mint amilyen messze van a hagyományos Makó a szent Jeruzsálemhez.

A „Tórában és a Prófétákban” Isten „választott népként” emlegeti ugyan a zsidókat, ám ugyanakkor számtalan sora tele van a zsidókkal szemben megfogalmazott kritikái megjegyzésekkel. Pl. ilyenekkel: Én, Izrael féltőn szerető Istenem megáldalak benneteket (és áldani fognak titeket minden népek), HA a parancsaimat megtartjátok (pl. nem sanyargatjátok a szegényeket, nem mérték hamis mércével és főleg nem bálványozátok az Aranyat (az „Aranyborjút”) vagy Mammont (a Pénz, a féktelen nyereszkesedés-vágy) istenét.

(Az olykor maliciózus Marx erre kontrasztként kvadrálva jegyzi meg valahol: „A PÉNZ Izrael féltőn szerető Istenem, aki előtt nem lehet más isten.”)

Ellenben, HA elfordultok tőlem, az én Törvényeimtől, erkölcsi parancsolataimtól, akkor nagyon ráfizettek, súlyosan megbűnhődtek.

A BŰN és BŰNHŐDÉS kauzalitásának ilyen refrénszerű „HA... DE HA” ismétlődéseivel van tele a zsidó nép történelmi útját rögzítő Biblia.

Azt mondja az Úr:

HA nem térsz le az én utamról – az általam reád bízott egyetemes KÜLDÉTÉS útjáról – akkor áldott nép leszel és „Tebenned áldatnak meg a föld minden nemzetségei”. DE HA a bűn útjára térsz, és NEM TÉRSZ MEG hamar vissza a helyes útra, akkor úgymond:

„ÁTOK népe leszel: példabeszéddé, gúnyvá leszel minden népnél, mert szétszór téged az Úr [...] és kevesen maradnak meg, és örvendezni fog az Úr rajtatok, hogy kipusztíthat benneteket.”

És ez utóbbi súlyos szavakat igen tisztelt, a legkisebb bíráló megjegyzésben is kódolt antiszemitizmust szimatoló barátaim, nem egy antiszemitizmussal hamisan vádolható valaki mondja, hanem maga Jahve, Izrael Istenem.

És csak halkán (zárójelbe zárt kisegérenként) ámbátorkodom megemlíteni, hogy nem csak a magyar népnek a hibái (amelyeket Kölcsey, Petőfi, Ady vagy József Attila oly gyakorta ostromozott) érdemelnek említést, hanem zsidó testvéreink elit talpa-háta is megérdemelne

némi (verbális szinten oda-odaszózt) prófétai ostromozást.

De hát – szemben a zsidó Bibliával – a Talmudban (vagy a szintén ezoterikusan nagy tekintélyű befolyással bíró kozmopolita páholyokban) sem bölcs dolog ma kritikai hangot megütni. Vagy ha igen, akkor a szentségtörő „tettes” hamar megütheti a bokáját.

Jelen pillanatban egy ilyen, általam körvonalazott „Magyar Golgota” Fal kialakításának még csak a gondolata is tilalomfát érdemel, hiszen ez nemcsak az „emberarcú szocializmusban”, hanem még manapság is (ebben a kapitálszocialista milliárdosok által megvezetett rendszerben is) „abcúolni való”, rasszista-stiches ötletnek számít.

Ezek a balliberálisok ma is „kettős mércével” mérnek. (Amely pedig – a zsidó Biblia szerint is – a csalással egyenértékű bűnnek számít).

Amíg a zsidók a Siratófalnál szabadon jajveszékelve emlékezhetnek meg pl. a babiloni fogságuk vagy a jeruzsálemi templomuk leromboltatásának a gyászos idejére, addig mi magyarok csak hangfogóval tompított jajgatással emlékezhetünk (úgymond „búsmagyarkodhatunk”) Trianonról, a benesi dekrétumok tragikus következményeiről, nehogy megsértsük a nemzetünk szétszaggatását, megalázását okozó tisztességteljes „nemzeti érzékenységét”.

A magyarság feldarabolásának, felnégyelésének a holokauszthoz hasonló tragédiáját megtestesítő TRIANON-GOLGOTÁNK gyászának a Duna-medence népei közt kialakult ciklonléggöri fronthatásainak a napjainkban is érezhető következményeiről (az Európa Unióba történő belépésünk hetében)

Eörsi István magyar író a következőképpen tájékoztatja (az amúgy is magyarellenes információs maszlagokból töltetkező nyugati olvasókat a Tagesspiegel újságon keresztül):

„Ebben az övezetben van egy olyan egészségtelen rivalizálás, amelyben Magyarország kulcsszerepet játszik. Az I. világháború után területének kétharmadát felosztották szomszédai között... azóta ezen országok bizalmatlanok Magyarországgal szemben, ahol a nacionalisták mindig arról ácsingóznak, hogy legalább azon területeket kapják vissza, amelyekre a magyar történelem nyomta rá a bélyegét.

E bizalmatlanság gyakorta a magyar kisebbség elnyomásához és reakcióként

Magyarországon még sovínisztább áramlatokhoz vezetett.”

Eszerint tehát az a nagy hadi helyzet Közép-Európának ebben a Kárpát-medencei térségében, hogy az itt fellelhető (a nyugatiak számára érthetetlenek, el-lenszenvesnek és nyugtalanítónak tűnő) nacionalista villongások gerjesztőjeként, első számú közellenségeként a kiraboltság áldozat állítható be bűnbakként. Tehát – cinikus szemforgatással – az okozatot elszenvedő áldozatot kiáltja ki a bajok okozójának.

Vérbeli ösztönétől hajtva úgy tesz **Eörsi**, mint azok az antisémíták (= arabellenes) izraeli vezetők, akik a földjéről elűzött, megalázott palesztin (sémita) lakosságot bélyegzik meg bűnbakként, mint a Kánaán földjén zajló „egészségtelen rivalizálásban kulcsszerepet” játszó főszereplőt.

Eörsi is azt a magyar népet kiáltja ki „kulcsszerepet játszó” bűnösnek, aki a nagyon lassan hegedő sebeinek az újra-újrakötözgetése közben úgy emlékezik a vele történetekre (a történelemre), hogy időnként föl-fölsír a kegyetlenül elszakított nemzetestrészeinek, testvéreinek, ezeknek a megalázottaknak, megszmorítottaknak a sorsára gondolva.

Egyébként a nemzet egységét-önbizalmát faltörő kosként ostromló volt szocialista kormányunk néhai, külügyéres Kovács László szerint: Ha Európában szívesen látott vendégmunkások akarunk lenni, akkor igenis meg kell tanulnunk kicsiknek lenni. Vagyis pl. nem szabad az időnkénti feljajgatásunkkal zavarni a térség csöndjét, nyugalomát. Nem szabad időnként sértegetni (az országunk lakosainak a 25%-át elrabló) szomszédaink „nemzeti érzékenységét” azzal, hogy holmi költői kérdésekkel ionizáljuk a Kárpát-medence légkörét, pl. olyanokkal, hogy: „szabad-e sírni a Kárpátok alatt?”

Ha **Eörsi** író úrban nem ez a kozmopolitizmusról árulkodó véna buzgott volna, hanem valami csekélyke magyar patrióta vér is keringett volna, akkor valami olyasmit kellett volna cikkeznie ezen korszakváltó ünnep alkalmából (ezzel a térségünkben uralkodó „egészségtelen rivalizálásban” betöltött kulcsszerepünkkel kapcsolatban), hogy valami efféle írt volna: Európának nagyfokú toleranciával, empátiával kellene viszonulnia ehhez – a magyarságból időnként fel-feltörő – „zokogás-atritúdhöz”.

És pl. azzal kellett volna érzékeltetnie

– egy statisztikával megspékelt eszmefuttatás keretében – ezt a sajátosan tragikus magyar sorskérdést, hogy ilyenféleképpen írt volna:

Kedves európai barátaink! A magyar nemzetestnek a nagyhatalmaknak a trianoni rabló békediktátum által történő embertelen (az emberi jogokat, a Nemzeti Önrendelkezési Chartát lábbal tipró, már-már a vérvád ismérveit kimerítő) kegyetlen feldarabolása (a 12 milliónyi magyar emberből 3,5 milliónyi testvérnek a kiszakítása) úgy sújtotta a magyarságot, mintha a kb. 60 milliós Franciaországból (aki nyelbe ütötte ezt a gyalázatos Trianont) mondjuk valamelyik szomszédja (pl. Spanyolország) 15 millió franciát kiszakított volna egy rabló békekötés következményeképpen.

Vagy pl. a 80 milliós Németországból kb. 20 milliónyi német lakost mondjuk Lengyelországhoz csatoltak volna.

S azóta (kb. 80 év óta) – folytathatta volna tovább ez a virtuális **Eörsi**-cikk – „az a hadi helyzet” e térségben, hogy ezen országok (jelesül Spanyolország és Lengyelország) a „lopott holmi” miatti rossz lelkiismeretük hatására „okkal bizalmatlanok” lennének Franciaországgal és Németországgal szemben. És hát ez utóbbi országok nacionalistái – mit ad isten – mintha mindig arra „ácsingóznának”, hogy (az erkölcsi világrend globális őrei) hátha revidálnák valamelyest e rabló békekötés körüli álláspontjukat, és történetesen valami részleges igazságkárptólásban részesítenék Francia- és Németországot. (Az emberi jogok tiszteletben tartásának utólagos revíziója alapján).

De hát egy ilyen vagy ehhez hasonló „petíciónak a kezdeményezését hiába is vártuk volna el egy ilyen szocialista kozmopolitától, aki (korunk legnagyobbjának titulált „élő magyar íróhoz”: Konrádhoz, Esterházyhoz, Nádas-hoz, Kertészhez hasonszórúen) nemcsak szívében, de fizimiskájában is külföldi (jelesül berlini) honpolgárrá deklasszálódott. Olyanná, aki csak olyankor látogatott „haza” (pontosabban a bp.-i házába), amikor – a honi elvtársai körében – be lehetett kaszálni, be lehetett zsebelni azt a tapsdicsőséget, amelyet egy-egy ilyen Tagesspiegelben elűtött (vagy ehhez hasonszórú „patrióta” cikk eldurran-tása nyomán) szerzett.

Ez az – egyeseknek kóser, másoknak vizontó tréfli – **Eörsi** író úr is a magyarság elleni ellenszenv szítása terén már közel volt ahhoz a létállapothoz, amiben a magyarutálattól elhíresült

Landesmann leledzett, mielőtt lelécelt volna.

Ő ugyanis egy arabs löfejjel ezen le-pattanásának előtte még utoljára – vérbosszús lihegéstől fuldokló hangfekvésben – beolvastott a magyarságnak, mondván: nélkülünk még mindig ott toporognátok Mucsán, az ökör segge partján: keletről öröklött szakszerűséggel vakargatván a barom farára száradt szart. Hiszen a bögatya-madzag találmányotokon kívül nem sok egyébvel gyarapítottátok Európa kultúráját.

Kereskedőink vénája, pénzembereink szürkeállománya nélkül még mindig valahol a délibabos Hortobágyuk „mellyékén” vegetálnának, búsmagyarkodnának. Városi kultúra nélküli faragatlan mivoltuk együgyűségében tanyáznának, Tápén vagy Kukutyinban hegyeznék egykedvű szakértelemmel a zabot, és Szatymazon vagy Csajágaröcsögén – kecskelábú, göcsörtös asztalok mellett ücsörögve – dűdölgatnák a Szomorú disznószar, hogy megrepedeztél kezdetű melódiát, meg a „ki gatyája ez a sárgás?” költői körkérdésre várnak egymástól a választ, minधिába...

Az első világháború elvesztése után – a nemzetiségek cseh-román-szerb sovínisztáinak, mártírkodó demagógjainak a sunyi sugalmazására – a győztes nagyhatalmak vezetői Trianonban (Isten és a lelkiismeretük megkérdése nélkül vágva isteni pózba magukat) azt a „kollektív büntetést” szabták ki a „kollektív bűnösnek” bélyegzett magyar nép számára (a lakosságra), hogy elszakították tőle a színmagyar lakosságú területeit, vérségi-gazdasági-kulturális-vallási kötelékeit, természeti és kultúrintézményes kincseit, és ebből a „lopott holmi-ból” fölöttébb busásan megjutalmazták a „kollektív büntelennel” kikiáltott cseh, szlovák, román, szerb lakosságot, s mindezt a hírhedt aljasságot humánus igazságtételként érvényesítették a nemzetközi jogban és adták el a európai fórumokon.

S azóta ráadásul azokat, akik – a képzeletbeli Trianon-siratofalnál – jajgatni, könnyezni merészelték, olyan elvetemült nacionalistáknak bélyegezték ezek a mi szocialista kozmopolita vezetőink, mint akik – úgymond – meggondolatlanok, rövidlátóak, mert elfelejtik, hogy önnön sebeik tisztogatásának és újrakötésének a zajával mélyesen sértik a belföldi köznyugalmat és a (kisebbségi érzésükből valamelyest lábadozóbb állapotba kikászolódt) szomszéd népeknek

az egészségesen növekvő önérzetét.

(Magyarán: azt a zsíros töltekezés után dukáló – vagyis a jó emésztéshez szükséges – békés nyugalmat, amit pl. az óriás-kígyó élvez az egészben lenyelt és a torlán egyre lejjebb csúsztatott áldozata nyomában.)

S mostanság is, miközben napjainkban pl. a „Piszkos magyarok, pusztuljatok!” házfalfeliratok közepette „magyarverések”, halálra rugdosások történnek a Vajdaságban vagy a Felvidéken, aközben a „zsidóverések” rossz emlékeit őrző kozmopolita honpolgáraink egy árva szóval sem hangoztatják a tiltakozásaikat se kormány szinten, se úton, se útfélen. Inkább azzal nyugtatgatják sutba vágott lelkiismeretüket, hogy: olyankor „hallgatni arany”, amikor a más vére folyik...

Visszatérve a főcspásra...

Eljött az ideje annak, hogy mi – akik egykoron az európai kereszténység védőbástyája voltuk, e sok oldalról jövő vágással megcsonkított és Trianonban helyben hagyott, és annak idején a pogány törökkel és 1849-ben a cári orosz-szal szemben magára hagyott, majd pedig 1956-ban a bolsevik orosz-szal szemben is cserbenhagyott – magyarok ország-világ előtt tiszta lelkiismerettel vállalható, jogos indíttatású és lelkiületű öntudattal és elszántsággal kezdhetünk bele a nemzet szent oltárának (a Trianongolgota emlékhelynek) a kiépítéséhez.

Tervezet

A részleteket még nem, de a timpanonra felvésendő jeligét már tudom:

„SZABAD-E SÍRNI A KÁRPÁTOK ALATT?”

(S ezen oromzat fölött állna kiterjesztett szárnyával a turulmadár.)

Alatta középen ragyogna aranybetűkkel Arany János üzenete nemzetéhez:

„Az nem lehet, hogy milliók
fohásza
Örökké visszamálljon rólad ég! ...
Légy hű, s bízzál jövődben,
nemzetem.
Nem mindig ember, aki sorsot
intéz.”

Ez alatt balról egy Petőfi-vallomás ragyogna:

„Semmi kincsért, hírért a világon
El nem hagynám én szülőföldemet,
Mert szeretem, hőn szeretem,
imádom
Gyalázatában is nemzetemet.”

Jobbról pedig egy Ady-hitvallás:

„Elvész az ország,
Ha elfogytak az aszkéta szívek...”
„Csodálatos, babonás, bús
magyarság,
szeretlek,
s tebbened
vagyok, mert veszteted sokan
akarják.”

*

Ezek alatt jobbra is, balra is az alábbi, gondolatébresztően szép költői sorok sorakoznának. Például:

„Jaj, régi szép magyar nép!
Az ellenség téged miképp
Szaggat és tép!
Mire jutott állapotod
Romlandó cserépp.
Mint egy kedves eleven kép
Voltál olyan szép,
Magyar nép!”
(Rákóczi-nóta)

„Pusztulunk, veszünk,
Mint oldott kéve, széthull
nemzetünk”
(Tompa Mihály)

„Te lásd meg, ó sors, szenvedő
hazámat..
Mert kánya, kígyó, féreg egyre
támad...
S ő védtelen küzd, egyedül...
S másokra vársz, hogy érte vívni
fognak?
Ön népe nem lesz védfala?”
(Kölcsey Ferenc)

„És mégis-mégis fáradozni kell...
Egy új irány tör át a lelkeken...
Hogy egymást szívben átkarolják...
S hogy a legalsó pór is
kunyhajában
Mondhassa bizton: nem vagyok
magam!
Testvéreim vannak számos
milliók”

„Még jőni kell, még jőni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százerek ajakán.”
(Vörösmarty Mihály)

„Minden ország támasza, talpköve
A tiszta erkölcs”

„Ébreszd fel alvó nemzeti
lelkedet!...
Lélek s szabad nép tesz csuda

dolgokat.”
(Berzsenyi Dániel)

„Az Élet szent okokból élni akar
S ha Magyarországra dob ki
valakit,
Annak százszorta inkább kell
akarni.”
(Ady Endre)

„Ó, jaj, mi igazán tiszták vagyunk,
Nekünk nyisson ajtót a
reménység!”

„Az ország nem kérdi, mivégre
engedik meggyűlni a bajt”

„Forgolódnak a tőkés birodalmak,
Csattog világot szaggató foguk.
Lány Ázsiát, borzolt Afrikát falnak,
S mint fészket ütik le a kis falut.
Egy nyál a tenger! Termelő
zabálás,
Kis bűvő országokra rálehel
A tátott tőke sarga szája.”

„Jöjj el szabadság! Te szülj nekem ren-
det!”

„Édes hazám, fogadj szívedbe,
Hadd legyek hűséges fiad!”
(József Attila)

„mert vétkesek közt cinkos, aki
néma”
(Babits Mihály)

Az emlékhely falán elhelyezve lehetnének még felsorolva:

– tragikus csatavesztéseink színterei, dátumai;

– a vérrel tanúskodó mártírjaink nevei (Dózsától az aradi vértanúkon át Nagy Imréig);

– lehetnének ott: Bocskainak, Rákóczinak, Széchenyinek, Kossuthnak domborműves ábrázolásai;

– Szervátiusz kőbe faraghatná a maga Trianon-vízióját;

– ebben az emlékparkban – a fűzfák, hársfák ágai közt – el lehetne helyezni olyan hangszórokat, amelyből időnként fátyolos pianissimóban sugároznának szét Bartók: Este a székelyeknél c. művének, Kodály: Székelyfonójának vagy a Székely himnusznak, avagy a Hazám, hazámnak a lélekemelő hangjai.